

Pokud byl Otakar Batlička doposud někde vzpomínán a okolnosti jeho působení v oblasti literatury a odbojové činnosti publikovány, činili tak doposud především publicisté a žurnalisté. Historici, kteří z povahy své práce musí volit věcný, střízlivý a všech senzací zbavený postup, však téma Batličkovy odbojové činnosti nikdy podrobně nezkoumali. Hodnověrných svědků a klíčových dokumentů ubývalo a kde není jedno ani druhé, vzniká prostor pro různé „senzační objevy“ – často pravdě velmi vzdálené. Takové „boření mýtů“ většinou neznámá nic jiného než vytváření mýtů nových, mnohdy ještě falešnějších. A to je velká škoda – neboť v případě Otakara Batličky se jedná o výraznou osobnost moderních českých dějin. Jako ony, i jeho postava je naplněna vnitřní tragikou, směsí odhodlání, nadějí i trpkým osudem.

Příběh mladého Otakara

Narodil se 12. 3. 1895 v Praze, na tehdejších Královských Vinohradech. Matka Božena Batličková, roz. Franzová, zemřela, když mu byly necelé tři roky. Otec Antonín Batlička, plynárenský úředník, se později znovu oženil s Marií Hanýskovou. Usadili se nejprve v Podskalské ulici v Praze II. V této části města Otakar ukončil obecnou a měšťanskou školu. Poté přešel do vinohradského reálného gymnázia v ulici Na Smetance. Přestože byl nadaný, v mládí se jevil jako nespoutaná, problémová osobnost. Měl potíže s prospěchem i s docházkou. S přísným otcem docházelo často k neshodám pramenícím z Otakarovy nezkrotnosti a temperamentu. Obojí uplatňoval v klukovských partách, i v tom, že několikrát utekl z domova. Čím dál více se v něm projevoval tulák s dobrodružnou povahou a nepřekonatelnou touhou spatřit na vlastní oči svět.

9. 1. 1912 byl spolu s dvěma, podobně založenými kamarády zadržen v Německu při pokusu dostat se na loď plující do Ameriky. Šupem byl poslán zpět. Ale vrata pražského vězení za sedmnáctiletým Otakarem nezapadla. Byl sice odsouzen ke třem měsícům žaláře, ale podmíněně. Vzápětí se však dopustil krádeže. Vnikl do bytu svého otce a odcizil mu větší finanční hotovost. Znovu bez rozloučení opustil domov, tentokrát s jakýmsi Josefem Archerem, kamarádem z Ostravy. V Německu byl přijat jako pomocník v cirkuse Sarassani, který směřoval do Hamburku. Zde se jako plavčík nechal najmout na loď plující do Jižní Ameriky. Otakarovy začátky v Argentině bez znalosti španělštiny nebyly jednoduché. Na živobytí si přivydělával příležitostnou prací. Všechny významné dojmy, znásobené neobyčejnou fantazií a vypravěčským uměním, bohatě uplatnil ve svých pozdějších literárních povídkách. V roce 1914 vypukla první světová válka. Jako občan Rakousko-Uherska se měl vrátit do Čech. První parníkem Prinz Hohenzollern naštěstí neodplul, Britové jej potopili. Druhá loď Olaf, na kterou Otakar nastoupil, plula do Evropy pod neutrální norskou vlajkou, avšak náklad

strategických surovin, které vezla, byl určen německému průmyslu. Olaf byl v Severním moři 12. 1. 1915 poslán ke dnu britským křižníkem Vivid. Jedním z mála zachráněných z ledové vody je právě Batlička. Britové s ním zpočátku jednájí celkem zdvořile, ale když zjistí, že použil falešné dokumenty, ihned jej transportují do zajateckého tábora na Isle of Man (ostrov v Irském moři). Péče o zajatce je zde téměř nulová, živí se všelijak. Přesto je Otakar 23. 11. 1915 přijat do služeb britské armády, kde se poprvé seznamuje i s radiotelegrafií.

U vzniku republiky

V závěru války se koncem října 1918 Batlička nakrátko objevuje v Praze a hlásí se čs. úřadům. Nesrovnalosti s otcem jsou urovnány, v rámci branné povinnosti se hlásí jako dobrovolce na Slovensko a Těšínsko, avšak k jeho nasazení nedojde. Odjíždí znovu do ciziny, tentokrát prý do New Yorku, kde několik měsíců pracuje jako řidič metra. Trvale se usazuje ve vlasti až v lednu 1920.

Dlouho se bude vzpomínat na jeho brilantní střelecké výkony. Například se bude tradovat, že když jednou seděl doma u okna a čistil pušku, mimoděk se podíval ven a spatřil dívčí tvář. Zamířil a střelil. Slečně, do jejíhož podpatku se trefil, se omlouval tak dlouho, až se seznámil s čtyřadvacetiletou úřednicí Červeného kříže z Plzně, slečnou Martou Špačkovou. Je to láska na první pohled, korunovaná 29. 4. 1920 sňatkem. Novomanželé nejdříve bydlí u Otakarova otce v kubistickém domě v Neklanově ulici č. 30/98 v Praze. Od 17. 8. 1922 získávají jednopokojový byt na rozhraní Nuslí a Vyšehradu, v tehdejší Sámově ulici, v Praze XIV – Nuslích.

Toulání pětadvacetiletého Batličky světem sice skončilo, ale bouřlivé mládí v něm ještě doznívá: vyučuje box, závodí na motorce, vyrábí čisticí prášky, pojišťuje psy a jako komparsista si občas zahraje v některém z českých filmů. I když výtečně střílí, jezdí na koni a ovládá několik jazyků, přesto hledá v následujících letech jen s obtížemi odpovídající zaměstnání. Posléze se uplatňuje jako tlumočnický v ústředí pražské YMCA, jejímž je dlouholetým členem, a dál neúspěšně hledá vhodné zaměstnání. Například u pražské policie. Krátkodobě se stává úředníkem dopravní společnosti Hambursko-americká linie, a od 1. 6. 1924 je obchodním vedoucím firmy Singer a spol. Jeho žádost o povolení k provádění cizinců po Praze je v roce 1927 zamítnuta s poukazem na tříměsíční podmíněný trest z roku 1912, a především proto, že při projíždění Brandýsem nad Labem v červenci 1925 dostal za rychlou jízdu na motorce pokutu 20 Kč. Malost českých poměrů jej svazuje, ale nikdy zcela nespoutá.

Roku 1927 konečně získává trvalé zaměstnání u Elektrických podniků hlavního města Prahy. Nemá maturitu, proto pracuje nejprve jako dopravní zřízenec a pomocná síla, později jako výhybkář na náměstí Republiky, a také jako průvodčí a řidič tramvají pankrácké a žižkovské vozovny. V létě téhož roku může konečně uplatnit svou znamenitou znalost angličtiny, němčiny a španělštiny, a to jako průvodce cizinců v okružním vyhlídkovém autokaru Elektrických podniků. Rovněž podává řadu vynálezů a zlepšovacích návrhů. Vyrobí žárovku s říditelnou svítivostí a navrhuje instalovat do tramvají mikrofony a reproduktory.

Tulákem v éteru

Batličkovým hlavním zájmem se čím dál více stává radiotelegrafie. Ale začátky v československé amatérské radiotelegrafii jsou složité, neexistují žádné kurzy a pro povolení k vysílání je nutno složit předepsanou zkoušku na Ministerstvu pošt a telegramů, která podmiňuje její složení vědomostmi elektrotechniky na úrovni střední školy. Batlička svou houževnatostí a trpělivostí brzy překonává začátečnické potíže. Již v roce 1929 si pořizuje první radiostanici, je mu přidělena volací značka OK1CB (OK = Československá republika, 1 = Čechy, CB = Otakar Batlička). Ale až 3. 3. 1932 konečně získává koncesi k legálnímu provozování radioamatérské činnosti. Radiostanici má umístěnou v komoře svého bytu a každý večer, noc co noc "loví" v éteru. Během 270 provozních hodin dosahuje spojení s tisícovkou amatérských stanic všech světadílů.

Stává se jedním z průkopníků československého radioamatérského vysílání, které právě v té době zaznamenává mohutný rozvoj. Svě zálibě věnuje veškerý volný čas. Morseovka se stává jeho denní řečí i četbou. Opět se toulá světem – tentokrát za pomoci rádiových vln.

Politicky je organizován v Československé straně národně-socialistické. Má sociální citění – tragédie horníků v zavalených dolech jej dojmají, a proto jim chce poskytnout komunikační přístroj k usnadnění záchranných prací. Několik měsíců usilovně pracuje na konstrukci malého krátkovlnného vysílače-přijímače, kterým má být umožněno radiospojení. 15. 2. 1934, se svolením vedení Pražské železářské společnosti, provádí se svým přístrojem za pomoci důlních inženýrů první pokusné vysílání na dole Mayrau ve Vinařicích u Kladna. Je také prvním, kdo se v Československu o něco takového snaží. A opět vzbuzuje zaslouženou pozornost československých sdělovacích prostředků.

Batlička je vyzván Nuselským klubem radioamatérů, aby pro posluchače krátkovlnného kurzu přednášel o radiotelegrafii. Má o čem hovořit a umí to. Svým entuziasmem získává pro amatérské vysílání řadu mladých lidí. 24. 10. 1936 přednáší na téma „Radioamatéři pro obranu státu“. Ve druhé polovině třicátých let československá zpravodajská služba odhaluje případy vojenské zrady, špionáže. Ve snaze proniknout do německých politických a vojenských kruhů buduje v českém pohraničí i v samotné Říši agenturní síť a nasazuje vhodné agenty k navazování kontaktů s německými antinacisty i emigranty. Podle některých intencí Otakar Batlička jako důvěrník ofenzivní sekce 2. oddělení Hlavního štábu čs. armády uskutečňuje několik cest do Německa. V Berlíně má kontakty s jistou paní Margarete della Reder – majitelkou továrny vyrábějící výsuvné antény pro wehrmacht.

Rozhodnutí konference Německa, Itálie, Francie a Velké Británie v Mnichově v září 1938, kterým je nařízeno odstoupit pohraniční území Německu, láme Československu páteř. Jen těžko se lidé probírají z těžkého šoku. Pro radioamatéry znamenají navíc tyto události zrušení koncesí a zabavení vysílačů. Definitivní tečku za nadějami na jejich vrácení způsobí poté okupace českých zemí a zahájení druhé světové války.

Voláme Hurst... voláme Hurst...

V životě Batličky dochází ke klíčové události. Devětadvacetiletý dr. Karel Bureš, novopečený odpovědný redaktor časopisu Mladý hlasatel, hledá schopného autora povídek. Přítel Jan Hrdlička z recepce pražské YMCA, a také vedoucí rádiového klubu Mladého hlasatele ing. Emil

Jirát mu doporučují jakéhosi Batličku – „náruživého radioamatéra, co žil v mládí život dobrodruha, zcestoval svět a je dobrým řečníkem a skvělým vypravěčem.“

Jednoho dne se v redakci Mladého hlasatele na Václavském náměstí č. 42 ocitá mohutný a charismatický člověk tmavomodrých očí, výrazného nosu. Je tetovaný na levé ruce, má širokou bradu a energická ústa. Žádný mladík, ale mírně obézní prošedivělý muž trpící chronickou rýmou a žaludečními vředy. Dr. Bureš intuitivně vycítí, že tato osoba patří k těm výjimečným lidem, kteří disponují neuvěřitelnou energií, spoustou nápadů, vezmou do ruky tužku a zjistí, že tužka píše sama. Dr. Bureš šťastnou náhodou ulovil velkou a dosud zcela neznámou literární rybu.

Batličkovy povídky mají vždy dobrý styl, věcnost i překvapivou pointu. Jsou zčásti autobiografické, i když volně fabulované. Přesvědčují čtenáře, že autor vše sám prožil, nebo viděl na vlastní oči. Napíše jich téměř dvě stovky, ale některé náměty zůstanou nenapsány, zůstane osnova či jen úryvek vyprávěného děje. Spisovatel Jaroslav Foglar-Jestřáb kdysi autorovi tohoto článku řekl: *„Byla to doba blížícího se válečného konfliktu. Všude kolem nás šlo přímo nahmátnout hlubokou stísněnost a nemohoucnost. O to více jsme si v redakci rádi povídali s vedoucím rádiového klubu Mladého hlasatele ing. Jirátem, jenž nás inspiroval veselými slovními výrazy typu: ‚himbajs, plantážník nečesaný‘ atd. Zkrátka měl instinkt pro různé slovní hříčky. Jirát osobně přivedl do redakce svého vzdáleného příbuzného, jehož vypravování nás téměř šokovalo. Protože jsme tenkrát usilovali, aby se náš časopis Mladý hlasatel stal moderním a svým zaměřením všestranným časopisem pro děti a mládež, vyzvali jsme tohoto člověka, jenž se představil jako Otakar Batlička, ke spolupráci v psaní krátkých napínavých povídek. Pouze s jednou záležitostí to bylo slabší – nebyl školený literát, byl vypravěč. Povídky, zejména z počátku, byly polotovarem, který jsme dr. Bureš a někdy i já museli upravovat do publikovatelné podoby. Batlička to ovšem věděl a souhlasil s tím. Vzpomínám, že texty nosil na nezvykle starobylém koncepčním papíru, psané strojem se zvláštním sklonem písma. Stroj byl rovněž snad jeho výrobkem.“*

Bezmála tříletá spolupráce začíná prakticky třináctým číslem čtvrtého ročníku Mladého hlasatele z 28. 1. 1939, kdy vychází jeho první povídka Voláme Hurst...voláme Hurst... Vedle Foglarových Rychlých šípů také Batlička jako autor uchvacuje mládež středního školního věku a vytváří onoho neopakovatelného ducha a zvláštní image časopisu. Někdy vycházejí v jediném čísle dvě povídky najednou a jednou vyšly v jediném čísle dokonce tři povídky, příběh Sázka v klubu AGS tvoří třináctidílný seriál. V Mladém hlasateli navíc vychází i Batličkova vkládaná novela Rájem i peklem. Jeho literární práce zaujmou skvělou kresbou hrdinů, vykresleným prostředím exotických krajů, napětím a nečekanými závěry. A rovněž jistým českým patriotismem.

V září 1939 začíná druhá světová válka. Protektorátem prostupuje dusné temno. Český národ je zotročován, příslušníci první garnitury vojenské odbojové organizace Obrana národa jsou zatýkáni a vražděni. Co může být horšího! S některými ze zatčených důstojníků se Batlička osobně zná: štábní kapitán Karel Divina, ing. Jan Budík, rotmistr František Franěk.

I Batlička pevně věří a toužebně si přeje vojenskou porážku Němců. *„Když jde o čest národa, je lepší jednat a přitom se třeba i zmýlit – než nedělat nic!“*

Jenže, kam Němci vstoupí, všude vítězí... Zatím! Je třeba uklidnit nervy, srovnat myšlenky. Batlička relaxuje chytáním ryb. Přestože kdysi odsuzoval rybářství jako zbytečnou ztrátu času, tento sport si nyní doslova oblíbil. Na vyšehradské plovárně si najal loďku a loví na Vltavě... Díky Mladému hlasateli se Batlička zná s dr. Janem Fischerem – ilustrátorem Foglarových Rychlých šípů. Ten jej seznamuje s ing. dr. Vladimírem Hrubanem – zástupcem šéfredaktora

Českého slova, jenž má v Melantrichu na starost sportovní rubriku. Jsou to muži s osudovou přitažlivostí. Nikdy nemají od slov daleko k činům. Patří k těm nenápadným a neokázalým dělníkům české rezistence, kteří drobnou a neustálou prací proti okupantům zachraňují pošramocenou národní čest. V době, kdy se gestapo mylně domnívalo, že dalo smrtící ránu ilegálnímu časopisu V boj, přichází Hruban, aby veškerý svůj elán a schopnosti zasvětil čs. odboji. Vydává sám ještě několik čísel a také pokračuje s vydáváním ilegální edice Řetěz. Prostřednictvím akademického malíře majora Emanuela Pryla, Batličkova bývalého spolužáka, jenž pod přezdívkou Tiki ilustruje v Hlasateli některé jeho povídky, se Batlička stává členem odbojové skupiny. Ta se vytváří z ilegálních pracovníků bývalého Památníku osvobození na Žižkově a patří k široce rozvětveným složkám vojenské organizace Obrana národa. Jejimi členy jsou převážně bývalí důstojníci československé armády. Má úzké kontakty na centrální odbojové organizace, např. Politické ústředí a později i na ÚVOD, např. na jinonickou odbojovou skupinu (radiostanice SPARTA Ic.), orientovanou na 2. zpravodajské oddělení Ministerstva národní obrany v Londýně.

Práce v odboji

Odbojovou skupinu, k níž patří Batlička, vede bývalý československý důstojník major ing. Vladimír Ellner. Ten soustřeďuje zprávy a připravuje texty depeší. Prostřednictvím bývalého majora letectva RNDr. Josefa Jedličky, jenž působí zpravodajsky ve prospěch SSSR, je udržováno spojení s Moskvou. Šifrovací klíč, jehož základem je kniha Vojtěcha Martíňka Než se kořeny uchyťí, včetně dvou rádiových kompletů s kódovým označením JACK a MAGDA, již dříve dodal tajemník generálního konzulátu SSSR v Praze Leonid A. Mochov, rezident sovětské rozvědky. Volací znak je FKX a poslední písmeno (X) se mění podle krycího jména operátora. Vysílá se na vlně 47 m, mj. z půdního ateliéru akad. malíře mjr. Emanuela Pryla (dnes Praha – Smíchov, Pecháčkova 13). Do skupiny patří rovněž manželé František a Olga Vojáčkovi. Americké radiostanice JACK a MAGDA (s rusky psaným návodem) se dočasně pohybují i mimo Prahu, např. na Kutnohorsku, kde je do ilegální sítě zapojeno i několik bývalých členů Junáka. Stanici obsluhuje především Vladimír Chyba. V sudé dny používá značky HA plus jedno volitelné písmeno, v liché dny YU plus volitelné písmeno a vlnových délek 48, 61 nebo 65 metrů. Sovětská stanice FKX odpovídá na vlně 46 nebo 53 metrů. Druhý radiotelegrafista Jindřich Fröde má k dispozici krystaly 5347 kHz a 4618 kHz. Jeho volací značka je v sudých dnech IR plus volitelné písmeno, v lichých IO plus volitelné písmeno. Vlnové délky sovětské stanice FKX zůstávají stejné.

Při vysílání pomáhá Bohumil Bachura, jindy Otakar Batlička, jenž vystupuje pod krycím jménem Svoboda. Radiostanice často mění místa vysílání i frekvence. Prostřednictvím Antonína Němečka, pátera Emauzského kláštera, i z prostoru tohoto areálu. Jen od července do září 1941 má Chybova radiostanice se sovětskou stranou nejméně devět relací. Vzduchem letí řada čísel nedávajících nezasvěceným žádný smysl. V nekonečném éteru jim naslouchá nejen Moskva, ale i německá odposlouchávací služba.

Září 1941

Dr. Vladimír Hruban a Otakar Batlička realizují spolu s dalšími nápad Zdeňka hraběte Bořka Dohalského – bojkotovat protektorátní tisk. I tento demonstrativní akt odporu má posloužit jako lakmusový papírek, vyvolat ohlas v zahraničí. Úspěch je překvapující: na stáncích zbyly hory novin. Přesto se na ocelově šedé obloze Protektorátu Čechy a Morava kupí čím dál větší tmavá mračna, zvedá se vítr, ženoucí oblaka prachu...

Ilegalisté dobře vědí, že čím větší je okruh nositelů tajemství, tím menší existuje naděje, že nedojde k jejich prozrazení. Každý si je vědom, že v této činnosti bývá omyl velmi drahý. Stačí jedno malé selhání a všechno se hrouťí.

Jmenováním Heydricha zastupujícím říšským protektorem v Čechách a na Moravě 27. 9. 1941 Adolf Hitler radikálně mění dosavadní kurz protektorátní politiky. 28. 9. 1941 je vyhlášeno stanné právo.

Po katastrofálním zatýkání v řadách jinonické skupiny, zaměřené goniometrickými vozy nacistické odposlouchávací služby, zasahuje pražská řídicí úřadovna Gestapa znovu 8. a 9. 10. 1941. Jsou náhle zatčeni mjr. Josef Jedlička s manželkou, krejčí Václav Jelínek, Josef Rozum, prof. Radim Nováček, prof. dr. František Ulrich, manželé Vojáčkovi a rovněž dlouho hledaný plukovník generálního štábu Josef Churavý. Následně je dopadeno ještě několik dalších Jedličkových spolupracovníků: Chyba, Fröde, Ellner, Pryl. Gestapo zajišťuje radiokomplety, navíc již zná i šifrovací klíč. Rozluštilo zachycené depeše a těží z nich.

Jako jeden z posledních ze skupiny se v úterý 14. 10. 1941 časně ráno při odchodu do zaměstnání dostává do spárů Gestapa i Batlička. Zatčení jsou vyslýcháni schopnými – vlastně všeho schopnými – vyšetřovateli z kontrarozvědného III. oddělení v čele s Wilhelmem Schultzem. Z výpovědí některých vězňů, z rozluštěných depeší gestapáci již znají leccos. Batličkovo zapírání je v tomto směru jen marným gestem. Má za následek, že již při prvním výslechu v Petschkově paláci je tak surově zbit, že po převozu do pankrácké věznice leží téměř dva dny v bezvědomí. Ne všichni ze zatčených jsou však z tak tvrdého těsta jako on...

Po ukončení vyšetřování celého případu následuje věznění v Malé pevnosti Terezín. Člověk bez víry je zde jen ubohým vrakem. Nemaje víry v nic, většinou ztrácí mravní základnu. Tato věznice Gestapa je královstvím velitele Heinricha Jöckela, zvaného „Pind’a“, a terezínských dozorců Antona Mallotha, Herberta Mendeho, Stephana Rojka, Kurta Wachholze a dalších. Každý z těchto zločinců se snaží vyniknout krutou vynalézavostí a aktivitou v násilnostech, vymyšlených jednak pro utužení vězeňského režimu, ale i pro své vlastní „potěšení“. Batlička je 19. 1. 1942, spolu s dalšími, v nepřítomnosti a tajným verdiktem odsouzen stanným soudem k trestu smrti.

Mauthausen – tábor zatracených

V noci na 6. 2. 1942 se z nádraží v Bohušovicích nad Ohří vydává na cestu vlak s transportem čtyř set českých vězňů. Do Mauthausenu, koncentračního tábora III. stupně, nejhoršího z

koncentračních táborů. Proti tomu, co se zde děje, je peklo v Batličkových povídkách úplným rájem. Vězňové jakoby se ocitli v některém z pater Dantova pekla. Tmavé a ponuré novogotické vstupní prostory by se spíše hodily jako kulisa filmového hororu. V každém národě existují vrazi, zločinci, ale zde zločinci vládou. Existují jen dvě kategorie lidí: otrokáři a otroci, zabijáci a zabíjení. Vše je vypočítáno k vytváření neustálého stresu, k vědomí naprosté bezprávnosti, nemohoucnosti a k nejrychlejšímu fyzickému a duševnímu zničení člověka. Příchozím vězňům se dostává náležitěho „uvítání“. Na sněhu u zdi zůstává ležet několik nehybných těl. Po koupeli vyvolávají jména. Mezi nimi i Batličkovo. Může si ponechat pouze spodní prádlo! Pak jej poklusem naženou do promrzlé cely táborového bunkru.

Je pátek 13. 2. 1942. Esesáčí dozorcí s kovovými smrtihlavy na čepicích vyvolávají česká jména. Odsouzcenci jsou postupně přiváděni do zvláštní místnosti, vyzdobené budovatelskými plakáty a veselými obrázky. Rádio vyhrává německé šlágry. Neobvykle hlasitě. Není to ani přízrak, ani sen, nejde o výsměch, ani výraz ohleduplnosti, ale čistě vypočítaný účelový záměr. Je to součást scénáře a nordické lsti. Aby přiváděný vězeň nečinil potíže a do poslední chvíle žil v iluzi, že jde o lékařskou prohlídku. Táborový lékař, šestačtyřicetiletý Erhard Krebsbach, je se svými „asistenty“ připraven. Dva mladí esesáci vlečou první oběť spoutanou ocelovými pouty. Krebsbach v bílém plášti bere do rukou injekci...

Radiotelegrafista František Chyba z Prahy–Radotína umírá v 15.10 hodin. V 15.13 hodin je popraven druhý radiotelegrafista Jindřich Fröde z Přelouče. V pořadí třetí obětí je Otakar Batlička. Ještě před několika měsíci mohutná postava, nyní zde místo silného muže leží bezmála lidská troska. Umírá v 15.16 hodin. Němečtí lékaři se stopkami v rukou s „vědeckým zájmem“ pečlivě sledují a písemně zaznamenávají smrtelný zápas umírajících. Za další tři minuty vydechne naposledy zahradník Jaroslav Toufar, poté klempíř a ukrývatel doc. Krajiny a mjr. Jedličky Josef Rozum z Prahy–Bubenče. V 15.25 hodin je usmrčen student Miroslav Prokop z Prahy–Jinonic. V 15.28 hodin zemřel náruživý tramp z osady Silver Foxes radiotelegrafista Jiří Řanda z Prahy–Holešovic, po něm ing. Jaroslav Kleiner. Jeho manželka Antonie (budoucí poslankyně a vězenkyně komunistického režimu), ostatně jako další ženy těchto mužů, je odvečena do koncentračního tábora Ravensbrück. V 15.34 hodin umírá Antonín Springer, čalounický mistr v dílnách barrandovských filmových ateliérů. Z jeho domku v Praze–Hlubočepích vysílala radiostanice SPARTA 1c. Poté esesáci přivádí Ludvíka Stříbrského. Posledním jedenáctým popraveným Čechem je v 15.40 hodin univerzitní profesor Radim Nováček, jenž spolu s doc. Krajinou vybudoval první fungující radiospojení, zaměřené na Londýn.

Všech jedenáct obětí bylo za značných bolestí postupně usmrceno benzinovou injekcí do srdeční krajiny přesně v třiminutových intervalech – „Pünktlich ist pünktlich“. Bude následovat alespoň důstojný pohřeb? K smíchu! Krematoriu se zde říká „pekárna“ a popel obětí bývá vynášen v sudech a zcela nepietně sypán z náspu mimo tábor.

Pro úplnost zbývá dodat, že 26. 2. 1942 ředitelství české protektorátní policie, oddělení Pres B, splňuje příkaz pražského Gestapa a paní Martě Batličkové doručuje úmrtní list manžela. Jako příčina smrti je uvedena nemoc – tyfus. Kromě Batličkova pečetního prstenu a několika drobností jí úředník gestapa za nemalý finanční poplatek předává i plátěný pytlík obsahující údajný Otakarův popel. Vdova jej uloží do Batličkova rodinného hrobu na Vinohradském hřbitově.

Na adresu Batličky přichází česky psaný dopis. Je datovaný 2. 2. 1942 a napsal jej neznámý říšský voják jménem Otto Schrader. Vyjadřuje upřímnou prosbou, zda by jej Batlička jako jeden z nejznámějších radioamatérů nemohl zasvětit do tajů radiotelegrafie. Začínající německý

radioamatér přeci nemůže tušit, že jeho vlastní soukmenovci Otakara Batličku mezitím popravili...

Čest Batličkově památce. Správnému chlapovi, jenž ve svém poměrně krátkém životě prožil mnoho životů. Díky exotickým příběhům, plných napětí, odvahy a dobrodružství, v mnohých z nás po něm zbyla jistá nostalgie.

Jaroslav Čvančara, foto: archivy Dagmar Tomanové-Joklíkové a Jaroslava Čvančary

{phocagallery view=category|categoryid=124|limitstart=0|limitcount=0}